

do seznamu vykonání slibu věrnosti republice (§ 7 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n.). Že pak se veřejnost dověděla, že skutek, o který jde, byl spáchán advokátním koncipientem, nemůže býti pochybno už proto, že čin veřejně spáchaný byl stíhán, souzen a odsouzen trestním soudem.

Při svém vzdělání a postavení si musel býti obviněný vědom, že svým nezákonným, veřejně proneseným a hlavu státu hrubě urážejícím projevem může poškoditi čest a vážnost stavu.

Nutno proto spatřovati v souzeném skutku hrubé porušení povinnosti uvedené v § 10, odst. 2 adv. ř., a tím skutkovou podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu.

Čís. 323 dis.

Amnestie vydaná v oboru občanského trestního soudnictví se nevztahuje na pole soudnictví kárného.

(Rozh. ze dne 31. května 1937, Ds I 24/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž tato vyslovila, že není příčiny ke kárnému jednání proti Dr. A., kandidátu advokacie, zrušil toto usnesení a vrátil věc téže kárné radě, aby o ní dále jednala a znovu rozhodla.

D ů v o d y:

Podle obsahu kárných spisů byl Dr. A. rozsudkem krajského soudu ze dne 3. dubna 1935 uznán vinným, že v letech 1931—1934 s řadou jiných obžalovaných založil tajnou organizaci, jejímž účelem bylo podvracet demokraticko-republikánskou formu státu a že se tím dopustil přečinu podle § 17, č. 1 zák. na ochr. rep. Byl proto odsouzen k trestu tuhého vězení šesti týdnů a k peněžitému trestu 200 Kč, v případě nedobytnosti k dalšímu tuhému vězení v trvání dvou dní. Podle důvodů rozsudku šlo o komunistickou tajnou organizaci, která působila hlavně mezi vojáky.

Rozsudek se nestal ohledně Dra A. pravopdatným, neboť tento podal zmateční stížnost a dříve než bylo o ní rozhodnuto, bylo trestní řízení proti němu zastaveno podle čl. II, odst. 1, písm. d) rozhodnutí presidenta republiky ze dne 14. prosince 1935.

Kárná rada neshledává podle napadeného usnesení příčiny k disciplinárnímu stíhání Dr. A. jen proto, že by prý bylo proti intencím zmíněné amnestie, kdyby byl kandidát advokacie disciplinárně stíhán pro trestný čin, sám o sobě spadající pod amnestii. Šlo prý tu o jakési generální prominutí dotčených trestných činů.

Kárná rada je na omylu. Trestní právo v užším slova smyslu, t. j. trestní právo, které vykonává stát zvláštními soudy k tomu cíli zřízenými (soudy trestními), směřuje k ochraně zcela jiných právních statků než trestní právo kárné, jež slouží jen k ochraně zájmu státu na řádném plnění zvláštních povinností, které ukládá určitým kruhům osob jejich poměr ke státu neb společnosti, jako jejich úřad, služba, povolání (viz Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 4). Již tato zásadní různost povahy a účelů obou těchto oborů soudnictví nedovoluje, aby amnestie vydaná v oboru občanského trestního soudnictví byla beze všeho vztahována též na pole soudnictví kárného. Avšak i další textová úprava zmíněného rozhodnutí presidenta republiky brání tomu naprosto. Amnestie zachycuje, pokud jde o souzený případ, jednání Dr. A. výslovně s hlediska trestní skutkové podstaty přečinu podle § 17 zák. na ochr. rep., jak vysvítá z čl. II, odst. 1, písm. d) zmíněného rozhodnutí presidenta republiky. V kárném řízení nejde však o to, zda se Dr. A. dopustil zmíněného přečinu podle zákona na ochranu republiky, nýbrž o to, zda se tím nebo v souvislosti s tím provinil proti povinnostem svého povolání nebo proti cti a vážnosti svého stavu. Že se amnestie vztahuje i na tyto skutkové podstaty kárného práva, nevysvítá nijak ze zmíněného rozhodnutí presidenta republiky. Tímto rozhodnutím je tudíž sice kryto zastavení řízení trestního, nikoli však nezavedení řízení kárného, které bylo naopak teprve umožněno zastavením jakožto skončením řízení trestního (§ 16, odst. 2 kárn. stat.).

Poněvadž kárná rada s jiných hledisek vůbec neuvažovala, zda tu je či není příčiny ke kárnému jednání v uvedeném směru, bylo důvodné stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 324 dis.

Ak bol obvinený advokát posúdený pre disciplinárny prečin podľa § 68, písm. b) adv. por., spáchaný tak, že po dobu vo výroku časove vymedzenú dal svoju advokátsku kanceláriu samostatne prevádzať svojimi pisármi, neľze ho neskoršie znova posúdiť pre tenže disciplinárny prečin na základe ďalšieho konkrétneho faktu, spadajúceho do tejže doby, na ktorú sa vzťahovalo prvé odsúdenie; taký skutok je absorbovaný skorším odsúdením.

Sťažnosť proti usneseniu disciplinárneho súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť obhájcu obvineného advokáta o vydanie rozsudku najvyššieho súdu v disciplinárnej veci, je zákonom vylúčená, lebo advokátsky poriadok nemá obdobného ustanovenia ako § 378 tr. p.

(Rozh. zo dňa 12. júna 1937, Ds III 17/36.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A., advokátovi v N., vyhovujúc odvo-